

Izhaja vsako drugo in četrto sredo meseca
velja s poštnino vred in v Gorici s pošiljanjem na dom za DRUŽTVENIKE „Soča“:
za vse leto 2 gl.
za pol leta 1 „
za četrto leto — „ 50 kr.
za NEDRUŽTVENIKE:
za vse leto 2 gl. 50 kr.
za pol leta 1 „ 30 „
za četrto leto — „ 70 „
Posamezni listi se dobivajo po 10 kr. pri knjigarju C. Sochar-Ju v Gorici.

Soča

Oznani se prijemajo in plačuje se za naslednje trislopesno vrsto:
8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 krat
6 „ „ „ 3 krat
za večje pismenke po prostoru in vsakrat za kolek 50 kr.
Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.
Vredništvo in opravištvstvo je v hiši št. 86 „Conrada Macelli.“
Naročnina naj se blagovoljno pošilja pod naslovom: Viktor Dolenc v Gorici.

Organ slovenskega političnega društva goriskega za brambo narodnih pravic.

Št. —

V Gorici 31. marca 1871.

I. tečaj.

Naš program.

Vsaka dežela, tudi najmanjša, ima, kakor vsak narod, svoje lastne razmere, potrebe in je na razni stopinji omike; vsled tega so tudi razne mnenja o javnih zadevah, posebno če je ljudstvo duševno zbujeno. Ako pa hoče zraven tega tudi samo zase skrbeti in živo se poprijeti deželni koristi, začneja pretresovati vse svoje zadeve, o njih se pogovarjati in posvetovati. Na to nastane hrepenjenje po časnikih, katere vsak lahko doma čita. Samo po sebi se pa razume, da so časniki raznovrstni glede notranjega obsejka in tudi zunanje oblike, kakor hočejo namreč razpravljati zadeve cele države, kronavine ali manjše dežele; tudi po predmetih samih se razločujejo ti listi. Mi Slovenci imamo že nekoliko časopisov, vendar pa je želja po posebnem listu pri Slovencih na Goriskem prav živa. To je dokaz, da je naše ljudstvo zbujeno in da imamo posebne potrebe tu na laški meji.

Politično društvo „Soča“, katero ima pravico in dolžnost, pečati se z deželnimi zadevami vsake vrste in svetovati narodu pri njegovem javnem delovanju, je glede na vse to sklenilo na podlagi §. 2 svojih društvenih pravil v seji 23. febr. t. l., da bode izdajalo poseben časnik, za zdaj 2krat na mesec. Prva naloga mu bo, da bode vredništvo skušalo, zadostovati namenu društva, ki je po §. 1 njegovih pravil: „Braniti in vresničevati na podlagi temeljnih državnih postav pravice slovenskega naroda, zlasti popolno narodno enakopravnost v vseh razmerah javnega življenja“.

Narodnost svojo bomo tedaj srčno branili proti vsem napadom, zato pa očitljivi in razširjeni med narodom taborne sklepe o Sloveniji in o zvezi Slovanov na jugu po ljubljanskem programu decembra 1870, oziraje se vedno na druge slovenske brate. Potem bojo predali odprti razpravi, pritožbam in nasvetom, kateri bojo

zadevali državne uradnike, deželne postave, naš deželni zbor in deželni odbor, šolske svete in šole sploh, cestne odbore in posebno občinske zastope. Pretehtavali bomo vse, kar tiče našega duševnega in gmotnega (materjalnega) blaga; tudi pridejo državna vprašanja vmes, kolikor bo treba.

Ker je pa namen dobrega časnikarstva vzajemni poduk in porazumljenje, pogoj temu pa resnica in zmerza, čeravno navdušena in po potrebi ostra pisava, obeta vredništvo, za to skrbeti in prositi vse dopisnike, naj pozvejo na tanko vsak dogodek prej, ko bodo o njem pisali, da se v okoliščini pride zmotam, poznejšim popravkom in neresnim osebnim prepričanjem posebno v lastnem taboru. V podlistku bo prostor za lepoznavske izdelke naših prijateljev. Konečno opazujemo še, da bomo posebno radi odpirali predale tržaškim in isterskim sosedom.

Zatoj vabimo vladno Slovence, zlasti svoje domačine, naj bi pospeševali to početje za domači blagor posebno zdaj, ko smo Slovenci in Slovani sploh v duševnem boju z nasprotniki; v vsakem boju ni nikdar boriteljev dovolj.

Jugoslovanska zveza.

Odborovo poročilo o občnem zboru
23. febr. t. l.

Vsak Slovenec se mora veseliti, da je prišla na dnevni red zveza Avstrijskih Slovanov na jugu. Pred nekaterimi leti jih je malo bilo, ki so govorili o Sloveniji. Le vzvišeni naši duhovi, pred vsem naši pesniki: Vodnik, Prešeren, Kosciški so že davno na njo mislili, in kot svoj uzor jo po pesmih spevali. Ali zdaj je, menimo, malo Slovencev, kateri niso v preteklih letih na taborih in v časopisih slišali, natanko razpravljati to vprašanje in veliko jih je, ki so si svesti, da je Slovenija prevažen pogoj našemu narodnemu razvoju in obstanku.

Velikansko smo napredovali v tem obziru, vendar pa nič pridobili, ker je veliko tujih

nasprotnikov, ker nam niso ministri vgodni bili, in ker se morejo takošna vprašanja navadno le počasi rešiti.

Kakor o Sloveniji, prav tako je pred nekaterimi leti le mala peščica vzvišenih duhov mislila in govorila o zvezi avstrijskih Slovanov na jugu; zdaj pa se je o tem že veliko govorilo in pisarilo, in potreba, da se zvežemo Slovenci, Hrvatje, Srbi, je tako nujna in očitna, da se je decembra 1870 v Ljubljani zložil program in tako temelj postavil naši rešitvi.

Vsak slovanski narod, ki na jugu Avstrije živi, majhen je in sam za se ne pridobi nič, kakor vsakdanja skušnja do čistega kaže. Mi Slovenci ne moremo dobiti Slovenije, Hrvatje ne trojedno Kraljevino, Srbi ne svoje Vojvodine, Istrijani še manj tega, česar želijo.

Velike krivice in sile so nas prepričale, da zedinjeni dobimo s časom vse, ako bomo nevtrudljivo in neprenehoma tirjali, kar je v korist nam in Avstriji. Če bomo vsi Jugoslovani hkrati in vzajemno zahtevali svoje pravice, potem dobimo ločej mi Slovenci Slovenijo, Hrvatje trojedno Kraljevino Srbi Vojvodino, isterski Slovani svoje pravice.

Ko bi bil ta dobiček odina korist, in ko bi zaradi te zveze tudi morala ta ali druga južna dežela kako škodo trpeti, vendar smo prepričani, da moramo vsi vse žile napenjati, da to dosežemo. Zlasti nam Slovincem se ni ogibati nobene žrtve, ker imamo na vseh straneh sovražnike in poginiti moremo, če nas ne reši ta zveza. Pogubiti v nemštvu ali v italijanstvu pa se nečemo in ne smemo, naj stane, kar bode. — Toda do čistega smo prepričani, da bode ta zveza blagonosna vsem zaveznikom. Vsak narod bo doma živel po svoje, vsak bo v svojem deželnem zboru skrbel za svoje potrebe, in doma gospodaril, pa toliko ločej bo to storil, ako bo v tesni dotiki z drugimi brati, ker se mu ne bo bati nobenega tujca in sovražnika.

Vprašamo Vas, ali ne bo tako nam Slovincem popolnoma zagotovljena narodnost naša? Gotovo, nam prav tako, kakor drugim južnim sosedom. Vsak bode drugemu pomočnik in porok, ker je vsak za se premajhen, in le v zvezi dobi moč, veljavo in obstanek.

Da pa bode vse to mogoče, potrebuje ta zveza svojega središča, v katerem bi se vsi zbirali

Listek.

Iz Gorice na Trnovo.

Potopisna črtica.

Naši pisatelji so res čudni ljudje. Kar eden piše, to hoče še drugi. Pred nekaterimi leti so bili po naših listih, kamor si pogledal, sami poto — in krajepisi.

Ako bi bilo šlo tako dalje, menda bi ne bilo sedaj več groblje na Slovenskem, ki bi ne bila našla svojega Levičnika, hotel sem reči, svojega opevalca. Danes pa hoče vse pesmariti, če ne v vezanej, pa v nevezanej besedi; če ne pošilja pred strmeči svet pesmic, pa pismica. In ako bo šlo tako dalje, kmalu ne bo ljubice na Slovenskem, ki bi ne bila dobila takih pismic in pesmic po javnih listih. Povrh tega je ta stvar tudi jako opolzla in zapeljiva; bati se je za slovensko mladino

obojeja spola. „Danica“ je začela tudi že žugati; zadnji čas je, da na staro pot krenemo. Lotimo se tedaj zopet poto in krajepisov; ne le da je reč bolj suhoparna, torej menj zapeljiva, ampak mi Goričani imamo še poseben vzrok: pri nas je še marsikaj nepopisanega. Kdo bi se ne jezil, ko vidi, da najlepša cesta, najimenoitnejša pot, ki pelje neposredno v goriske hribe, nij še popisana?

In vendar je za Gorico-Trnovo jako potrebno. Lahko se trdi, ako bi ne bilo Trnovega in trnovskega gozda, bi Goričani morali pri solnei kuhati.

Za naju pa, dragi prijatelji, je Trnovo še zaradi nekaj drugega imenitno. Trnovo je mali Berlin na Goriskem. Zakaj ga tako imenujem, ti povem pozneje.

Tedaj napravi se na pot, hodila bova prav počasi, ker ti imam marsikaj povedati; dobra gorjača ti bode tudi lahko v podporo služila. Če hodiš drugi iz Gorice na Trnovo tri ure; midva pa bova trikrat tri, posebno ker sva slabotna. Prašaj me tudi, zakaj sva si ravno sedajšnji čas zbrala? Zato ker nij še perje povsod razvito, razgled

bode torej prostejši. In povrh tega, ako te bo dolgočasilo, kar pa ne mislim, si lahko v svoji domišljiji še marsikaj pritakneš, kar ti morda kraj v svojem najlepšem cvetu kazati ne more. A predno rečeva „addio la bella Gorizia“, obrniva se h Katarinu. Lepa, priljudna gostilna je to; spijsava par vrčkov domačega piva, če tudi nij tako dobro kakor dunajsko. In če ti tudi kot mlademu fanatičnemu Slovincu pivo ne diši, je vendar moraš tukej s pohožnostjo piti, ker je gorški, tedaj domači pridelek, in še najbolj zaradi tega, ker ti je prinese slovensko dekle. Če je pa vendar nečeš piti, dosti je, da plačaš. Jaz pa vina ne smem piti, lahko bi ti potem, bog vè, kake bedarije pravil.

Na Trnovo nas peljete dve poti: ena lopa, glavna; druga grda, stranska; prva daljna, druga krajša.

Midva greva po levej, lepej, glavnej, če tudi dalnej. Kaj pa za to, saj imava časa, kolikor hočeva.

Ob krajih se vzdigujejo krasne, prijazne, priklupljive vile, kamor se gospoda iz mest poletu

V ta namen tirjamo, in pogoj te zveze je, skupni zbor v kakršnekoli mestu, denimo v Zagrebu, ali v Ljubljani. Tu bi se imele razpravljati in odločevati vse skupne zadeve. — Katere so pa te skupne zadeve, to je, kaj in koliko bi morala vsaka dežela oddati skupnemu zboru, in kdo bi smel to odločiti? Menimo, da imajo to pravico le dežele same, ki se hočejo zvezati. Kar se pa prvega vprašanja tiče, dovolite kak izgled: Skupnemu zboru bi se dala pravica, da skrbi za skupne denarne zadeve, za imenitnejše postave, za vseučilišča in sploh za to, kar si ne more preskrbeti vsak posamezni zaveznik, ker ima premalo moči. Vse drugo naj spada v področje vsacega deželnega zbora. Vrh vsega bi le skupni zbor pošiljal poslance an Dunaj v najvišji državni zbor, v delegacije namreč, kjer bi se oskrbovale skupne zadeve vsega cesarstva.

To je načrt, kateri se je tudi omenil na Ljubljanskem shodu in gotovo je vsem zaveznikom koristen, samo da si vzajemno pomagajo kot bratje. Vsaka dežela, postavimo, Slovenija bi potem posebej imela n. p. svoje uradnije prve in druge stopnje; uradnije tretje ali najvišje stopnje pa, kakor najvišja sodnija, najvišja finančna uradnija i. t. d. bi bile vzajemne.

Ta zveza bi veliko koristila tudi na materialnem polju. Vsak posamezni del bi oskrboval svoje finančne zadeve sam, vsi svoja skupna denarna opravila, in cesarstvu bi dajal skupni zbor, kar cesarstvu gre. Ta delež bi razdelevali med seboj sami po pravičnem načinu in po razmerah sebi najbolj znanih.

Izreči skoraj ni mogoče, koliko da bi ta zveza pospeševala trgovstvo in obrtnijo.

Naša lega je pri morji in morje je izvir ek bogastva. — Dalje je premisliti to: Hrvacije in Srbi pridelujejo veliko, kar zemlja nese, in veliko več je še mogoče; na Slovenskem pa je že več obrtnije, ki se more še veliko bolj razviti. Drugi toraj potrebuje družega in čeravno že zdaj dobivamo od tam surovih pridelkov, ktere predelavamo in pošiljamo nazaj kot izdelke naših obrtnikov in tvornic; toliko bolj živo bo potem to vzajemno občevanje, če se zedinimo in odstranimo vse zadržke. Vsi ti svobodni, živi, delavni narodi gotovo bi vse drugače postopali in skrbeli za svoje blagostanje, kakor so dosihmal, ker so bili zane-marjeri od vlade, sami nemarni in daleč od središča, od Dunaja. Če pomislimo na bodočnost take zveze, sijajna in slavna se odpira našim očem v vsakem obziru.

Slovenci! poprej je vsak gledal k večjemu na svojo okolico, zdaj gledamo že dalje okrog na Slovenijo. Obnimo še dalje oči, ozirajmo se na druge brate, in izrecimo, da hočemo z njimi stopiti v tesno zvezo! Vzrokov je, kakor vidimo veliko, in že čut nam pravi, da se ima brat združiti z bratom. Naši prededje nam niso mogli zapustiti nič dobrega, nič slavnega, ker so živeli nesvobodno pod težkim jarmom. Skrbimo pa mi, da bomo svojim potomcem izgled, da se bodo oni na nas ponosno sklicevali rekoč: „Ti so temelj postavili našej sreči!“

Na Dunaji 24. marca 1871 — (Izv. dop.) —
Iz pisem, katere dobivajo nekateri tukajšnji Poljaki, je lahko povzeti prevrat občenega mnenja na Poljskem gledé Rusije in sploh Slovanstva.

Od kar je pobita Francija, zgubili so Poljaki svojo naj večjo zunanjo pomoč in zaslombo. — Pred francozko-nemško vojno so imeli Poljaki vse upanje, da jim bode Napoleon oživel staro Poljsko, kakor hitro bode Pruska premagana.

A človek obrača, Bog pa obrne! — Dasiravno ne simpatizujemo s zmagavci, vendar pa moramo priznati, da je imela nemška zmaga kaj dober in koristen upliv na slavjansko vzajemnost.

Poljaki zgubili so svojega nenaravnega zaveznika, kateri jih je le za svoje namene rabil, in to je njih sreča, pa tudi velika korist Slovanstvu.

Počasi začenjajo Poljaki spoznavati, da je vsaka neslovanska politika nenaravna in kot taka pogubljiva.

Če je Poljakom za ohranitev svoje narodnosti, tedaj jim je pot, ro kterež zamorejo to doseči, znamenovana. Le naravna politika, to je vzajemno postopanje jih zamore rešiti nemških navalov, kateri proté Poljski, Česki in deloma tudi Jugoslaviji.

Poljaki morajo tudi dobro vedeti, da zna Pruska „pikelj havba“ še bolje germanizovati, kakor je znal Avstrijski „čako“; živi dokaz so jim njih Pozenski in Sileški bratje.

Nadejati se je tedaj, da Poljaki spoznajo svoj kritičen stan, ter da se za časa obrnejo.

Ruski neodvisni časopisi se zdaj močno potezajo za Slavjansko vzajemnost, ter svetujejo Avstrijskim Slavjanom, naj se ustavljajo na vse kriplje drznosti Avstrijskih Veliko-Nemcev (bolje rečeno: Prusomanov), katera drznost je dospela po nemški zmagi skoro do nesterpljivega vrhunca, ker je gotovo podpirana po Bismark-u in njegovih pomagačih.

Po časopisih se čiti vest, da se namerava osnovati na Dunaji ali v Pešti kongres vseh Slavjanov, Romanov in poštenih Nemcev federalcev; ta vest je gledé Poljakov v zvezi s tem, kar je s konca omenjeno; — samo Bog daj, da bi se vresničila, kajti ta kongres je za Avstrijske Slované tako važen, kakor je potrebno zedinjeno postopanje vseh Avstrijskih Slovanov, da se zajezi Nemško nasilje in ukroti mala peščica Avstrije v pogubo tirajočih kričačev.

Ta malopridna klika pozna prav dobro nasledko tacega kongresa in bojé se jih, razsaja v svojem časopisju na vso moč proti kongresu. — „Nemogoče je“, pravi nek nemški list, „da bi se tak zbor na Dunaji, v nemškem mestu, snedel, kjer ne najde družega, nego mrzenje za panslavistične tendence.“

Nadalje pravi isti list: „Morda ni daleč čas skrajnega boja, ki bo naenkrat rešil nemško-slavjansko vprašanje.“ — Nemci nam tedaj brez ovinkov napovedujejo boj, kateri je po njihovem mnenju samo še vprašanje časa. — Pozor tedaj Slavjani! Ne obotavljajmo se dolgo; nemška prevzetnost naj nas najde složne, kakor je naša francozka drznost Nemce edine in pripravljene. — Učimo se od Nemcev samih! „Sloga jači, nesloga tlači“, je stari Slavjanski pregovor; da bi si ga vcepili globoko v srce vsi Slovani! —

Na interpelacijo ustavovernih Nemcev v državnem zboru zarad neprepuščenega slavljenja Nemških zmag, je ministerski predsednik med drugim odgovarjal, da je ta prepoved vtemeljena v postavah, in da se je učinila, ker se je občno mnenje ustavljalo tem demonstracijam in ker je bilo pričakovati nasprotnih demonstracij, iz katerih, bi gledé na različnost v Avstriji živečih narodov, lahko nevarni nasledki nastali.

Ministerstvo, pravi nadalje grof Hohenwart, je vže pri svojem nastopu izjavilo, da ga bode prva skrb, sopet obuditi Avstrijsko čustvo in da ga je resna volja, energično vpirati se vsacemu prizadetju namerajočemu, kaziti občno mnenje v nasprotnem zmislu. — Kako si tolmači ministerstvo Avstrijsko čustvo, tega ne vemo; prepričani pa smo, da v centralizovanju (kar je enako germanizovanju) ne bode našlo težišča Avstrijskega čustva, kajti nespametno bi bilo iskati ga pri ustavovernežih, kateri ljubijo Avstrijo le toliko časa, dokler se jim da molzti, pa ji hrhet obrnejo v prvi stiski in nesreči.

Pa tega je vlada sama kriva; to se v navadnem življenju povsod nahaja: „les enfants chers deviennent des enfants terribles.“

Kongres federalcev bi morala tedaj naša vlada ne samo ne ovirati, ampak celo želiti in podpirati. Tak kongres, sestavljen iz veljavnih mož vseh Avstrijskih narodov, bi bil pravi izraz, pravo glasilo Avstrijskega čustva. — Le s takim kongresom bi morala vlada paktovati in napraviti stalno pogodbo, ako ji je res kaj za obstanek Avstrije.

Pred pa je treba da razpusti vlada državni zbor, kateri ni glasilo Avstrijskega čustva, ker njegova večina ovira vsako porazumenje.

Na vladi je zdaj: „hočeš ali nečeš?“

Iz Privačine 22. sušca. — [„Složne, složno braće naša!“] S temi besedami kličem vsem slovenskim rodoljubom, zlasti pa onim na Goriškem, katerim je duševni in gmočni napredek našega, vključ vsem dosegljivim enoglasnim sklepom taborskim, še vedno razcepanega in ptočevim koristim služočega naroda pri srcu, da se vsi pod prapor milozdravjoče domovine zberejo, ter ga proti vsacim napadom tujcev in domačih renegatov junsko in z nepogljivim pogumom branijo. Na tem praporu stoje imenitne besede: „bratstva in dosega narodnih pravic“, ktere si je politično društvo „Soča“ kot geslo na čelo postavilo, in ktere bode gotovo Vaš novi list še pod svojo posebno varstvo vzel in vsem sedanjim in bodočim oviram vključ pogumno in neprestrašeno z neovržljivimi dokazi branil. Da je to delo težavno, tega smo si svesti; saj brez truda se navadno nobenega, naj manj pa blazega namena doseči ne more. Saj mora tudi naš barni kmetič, ako hoče svojim in državnim potrebam vstreci, orati, sejati, kopati in pletiti in si tako v potu svojega obraza vsakdanji kruhek služiti. In če tudi čez njegove setve in vinograde kakšna uima, pride ki mu vse pobere, je sicer zarad tega žalosten, pa vendar ne obupa ter zopet z žuljevimi rokami za drugo letino nevtudljivo dela. Pokažimo tedaj nasprotnikom narodovega napred-

preseluje. Za vilami se razprostira ravno polje, na eni strani do bregov Soče, na drugi do hrastovega Panovca. Kakor je lep ta kraj, kakor ga vse hvali, slavi in opeva, mene pa kar nič ne veseli. Vselej stopam zamišljen po tej cesti, hudo mi je pri srcu. Pa kaj ti bom pravil svoje reve, ko me nikdo ne umeje? Ali ko bi družih spominov ne bilo, kdo bi ne tarnal, ko vidi da ves ta kraj, nad katerim je božji duh počival, da ves ta kraj, ki stoji popolnoma na slovenskih tleh, bode s časom v tujih rokah. Tuji gospodje, ki so, bog vè, od kod prišli, zidajo si tukej poslopja ter vedno bolj in bolj tujstvu vrata odpirajo. Kdo se je tukej naselil in čigave so te vile, ti ne morem in nočem povedati.

Kaj pa ti so mari, saj jih že tako ne poznaš, razun Larischea po imenu. Hodiva hitreje, glej hiše stoje pred nama. To je Solkan. Potrebovala sva do tukej 20 minut. Solkan! to ti je gotovo znano ime, ako si kaj pridno prebiral slovenske novine. Menda nij bilo nikjer toliko dopisov na Goriškem skovanih, kakor v Solkanu. Iz tega tudi lahko sklepaš, da S. mora biti intelligentna vas, če

nemajo le nekteri pisarijo v najem. Koliko duš ima, ti ne morem povedati; prašaj rodoljubnega župana ali župnika, gotovo ti ne odrečeta.

Solkan je star kraj. Ko so še po goriskem gradu hrastič rastli, je Solkan že stal, in Gorica je spadala pod solkansko farno. Solkanci lahko ste ponosni na to! A Solkanci so nesrečni; vse oslovške kože, na katere so njih spredniki svoje slavne čine zapisovali, so pogorele. Vsa njih slava in vse njih starinstvo se je spremenilo v pepel. Ako hočeš pa vendar o solkanski zgodovini kaj več vedeti, potrdi se malo, in poglej v Morelli-ja.

Jaz in ti, dragi moj, sva kakor vsaki Slovenec, kos jezikoslovca, in ne bi bilo prav, da bi Solkan prej zapustila, nego stavimo ime „Solkan“ na jezikoslovno rešeto. Kaj misliš, da je to slovensko ime? Nekteri trdè, da ta kraj je dobil ime od Soče, ki se za sv. Valentinom zasukne, torej izvira od „sukati“; ne piši torej Solkan, ampak Sùkan, kakor še dandanes Čepovanci izgovarjajo.

Ali odkod pride črka l v laško „Salcano“ in latinsko „Salcanum“? Solkan, pravijo drugi, je toliko,

kakor „solni kamen“ V podporo svoje trditve navajajo ti še to, da je nekda segalo adrijsko morje do podnožja sv. Gore, in da takrat je bilo v Solkanu veliko „solnega kamena.“ Mogoče je, da je ta izpeljava prava, a verjetna nij, ker zdaj ne najdeš ni najmanjšega solnega kamena, razun v štacuni za drag denar. Sicer je pa mogoče, da so bili Solkanci nekda tako dovtipni, da je bil njih govor sama sol. Na noge tedaj slovenski starinarji! Skorej bi bil pozabil. Moj prijatelj izpeljuje ime iz latinskega „sal-canum“, kar pomeni tedaj pesja sol. Vprašal sem ga o priložnosti zakaj, in mi je tudi povedal; a jaz tebi, dragi, nočem povedati, potem gorjè meni, kedar pridem v Solkan, saj že tako me nerajajo ni Solkanci ni Solkanke preveč v čistih.—

(Dalje prihod.)

ka, dela svojega uma in nevpogljivega poguma! Ozirajmo se vsi in pri vsaki priliki na gor omenjene besede našega prapora, da nam bodo v boju za narodnost in njeno raztrgano telo, ki se mora na vsak način zopet sešivati, novo srčnost dajale!

Komur po žilah slovenska, bodi si „gmaj ali plava“ krv teče, pod prapor našega društva naj se zateče! Pokažimo našim severnim sovražnikom in prebivalcem nemškega „des olle Willem“ Rajha, da podlaga, na kateri hočejo most do Adrije, do Trsta (des süddeutschen Hamburg, kakor se že oni hvalisajo) zidati, je polzka in pešena, ter da mora mežu, ki ima pogovor „kry in železo“ in „sila gre pred pravico“ za svoje geslo, še pred četrta las na glavi zrasti, kakor bode čez naša telesa most do Adrije zidal. Vs rodoljubi podajmo si v ta vzvišeni cilj narodnega napredka, za združenje Slo-venije in potem Jugoslavije, rok, da bomo složno na narodnem, še nerazoranem polju delali; pa naj tudi pri tem težavnem poslu vemo, da ne moremo brez duševnih in materialnih žrtv tega cilja nikakor doseči! Sebičnosti in vsakterega slavožlepa naj se skrbno vsi ogibamo, sicer se ne bomo nikdar iz tujčevih krempljev iztrgali. Imejmo v bezedi in djanju hrvaško-srbsko davorijo pred očmi, da: „Složno, složno, hajmo brat, proti našim dušmaninom; (sovražnikom) s krvi naše će procvasti svoboda svim Slavanom „In zopet:“ Priznamo sad nove žrtve majci Slavi, činom kažmo, da smo Slavjani.“ Živla naša sloga v besedi in djanju, ktero naj vrla „Soča“ vsestransko zastopa! Z Bogom za sedaj! A drugi pot še kaj v poduk in spodbudo našemu milemu narodu, ako Vam je drago. *)

Iz tominskih hribov. —(Izv. dop.)— Kolikor morem za zdaj poročati, je le en v naših hriboh glas, da ste prav storili, ko ste sklenili izdajati list za Goriško. Res je, da imamo na Slovenskem mnogo listov, pa vseh svojih zadev ne moremo tako lahko v listih, ki drugod izhajajo, razpravljati, ker jim naše razmere še niso odprle poti k večini naših ognjišč. List v Gorici bo toraj več pozornost zbujal pri Goričanih za goriške razmere.

Kar tiče naših hribov, Vas že zdaj spominjam tukajšnjih gojzdov. Jaz ne morem umeti, kako je, da niti noben organov slovenskih, niti zastopniki naših interesov niso besedice spregovorili o kupčiji z lesom, ki se seka po naših hriboh; in vendar je ta kupčija v podobi, kakršna je pri nas, vzrok dragine lesa, ki je od leta do leta večja. Menda so sama kože tega krive? Jaz trdim le kar, da je ostra sekira trgovcev veliko hujša od koz. Naj bi se pač oglasil mož, ki bi razkazal bolj na drobno te razmere, in vstregel eni največjih naših potreb! Tu, gospod vresnik, imate gradiva dovolj; obdelajte to polje, deželci Vam bo hvaležna. — **)

Politični razgled.

Na interpelacijo poslanca in bivšega ministra Herbsta v seji drž. zbora dne 17. t. m., kedaj misli vlada drž. zboru predložiti nove postavbe, je v seji 25. t. m. ministerski predsednik odgovoril, da je čisto skrb vlade, kedaj in kako ima postavbe predlagati in da jih po navadi predlaga, kedar se jej nar bolj primerno zdi, sicer pa obljubi, da bode ministerstvo precej po velikonočnih praznikih postavbo zaradi razširjenja avtonomije dež. zborov v pretresovanje izročilo.

Po tem odgovoru se vname debata, v kateri se je očitalo vladi, da se s Čehi pogaja in zahtevalo se je, naj se predloži sopet postavba zaradi neposrednih volitev. Na to odvrne Hohenwart, da se je tudi poprejšnja vlada s Čehi pogajala, a zastoj, in da mora biti prva skrb vsake vlade, državne elemente z ustavo sprijazniti; vlada, pravi nadalje, se bode držala ustave; toda v okviru te ustave bode poskusila pomirenje in dokončno porazumljenje z državno-pravno opozicijo.

Nadaljevala je o neposrednih volitvah, se mu zdi neprimerno, da bi se to vprašanje sopet na

dnevni red postavilo; kajti večina dež. zborov je direktne volitve zavrgla in bi jih zdaj sopet; po tem potu pa ne pridemo do sprave.

Proti ministru Jireček-u so ustavoverneži kaj razkačeni, ker pozveduje razna mnenja o šolstvu, da bi na podlagi teh mnenj šolske postavbe prenaradil. — O svoboda, kako te v obraz bijejo naši liberalci! — Kar je njim (ustavovernežem) prav, mora biti vsem drugim narodom, vsi ogromni večini prav.

Nemške demonstracije zaradi Pruske zmage so imele tu in tam žalostne posledice, tudi v čisto nemških pokrajinah, — znamenje to, da je bila vsa reč večidel le po Bismark-ovih pomagačih umetno napravljena.

Nemški listi se strašno bojé slovanskega kongresa, kar jim daja povod, da prav surovo po Slovanih vdrihajo.

Na Hrvaškem se podpisuje peticija zaradi večje tiskovne svobode, — dokaz da tudi pri Madjarih ne cvete svoboda.

Ruski časopisi se kažejo Avstriji jako prijazne; posebno izrekajo zaupanje novemu ministerstvu, od kterega se nadejajo, da bode stopilo na pot sprave, ter da postane Slovanom pravično. „Brzevije vjedomosti“ imenujejo Avstrijo še celó Slovansko državo, kar daja nemškim listom povod, da na vso moč kriče in na pomoč vpijó.

Mi Avstrijski Slovani pa toliko ne zahtevamo; naj se nam skaže vlada pravična in naj se nam meri s tisto mero, kot Nemcem, pa bomo radi blago in krv za Avstrijo žrtovali.

Parlament zveznih nemških držav se je 21. t. m. v Berlinu slovesno odprl. — Nemški cesar se je pri tej priliki prvokrat pokazal v vsi svoji mogočnosti. Sprejem je bil navdušen, kajti mogočnost vse oslepi. S tem činom pa je bila nemška zveza dokončno vredjena.

Na Francozkem se godé prav žalostne reči; komaj je mir sklenjen in že v Parizu rudeča republika glavo kviško vzdiguje, ter preti, nesrečno Francozko do konca vničiti. Uzrok upora je, kakor nekteri menijo, republikanska vlada, ker se noče preseliti v Pariz; a najbrže je kaka druga roka vmes. To je gotovo, da stara lesica, Napoleon III. ne miruje, in išče po kateri poti bi mogel sopet svojo dinastijo na Francozki prestol spraviti; mogoče je tudi, da se mu posreči, če se ne bodo Francozi uže kmalo spametili. — Nesreča Francije je ta, da ima preveč strank, ki se ne morejo med seboj porazumeti.

Zelnje vesti dajajo upanje, da se vtegne vendar Pariz pomiriti in da se republikanski vladi posreči, rudečo republiko zatreti; to pa se mora uže kmalo zgoditi, ker drugače se vrnejo Prusi v Pariz, da naredijo mir.

Že se sedanja Francozka vlada vtrdi, ji mora prva skrb biti, Francijo, ktera je bila dozdej v Parizu centralizirana, decentralizirati in federativno prestrukturirati, kajti le v federaciji se lahko prava svoboda brezovirno vdomači.

Razne vesti.

(Predelska železnica) Občine Sočke doline, potem trgovska zbornica in mestni zastop v Gorici so nedavno ponovili prošnjo zastran Predelske železnice in sicer so prosili, naj ministerstvo to zadevo še v sedanji sesiji državnemu zboru predloži. Te prošnje sta nesla poslanca deželnega odbora gosp. dež. glavar grof Coradini in g. dr. Deperis osebno na Dunaj in jih izročila ministru Schöffle-tu. Posebno spomenico sta pa pokločila v enakem namenu Nj. V. presv. Cesarju, kateri je naša poslanca, baje, prav prijazno sprejel, ter ju zagotovil, da je bil vselej za to železnično črto, da je pa zdaj v prvi vrsti od državnega zbora odvisno, ali se ima izvršiti ali ne. — Gosp. minister za kupčijstvo pa ni bil nekda sprva namenjen, da bi to stvar že zdaj državnemu zboru predložil; toda gosp. poslanca sta ga vendar pregovorila, da jima je obljubil, da vredi brz, ko mogoče, še nekatere račune gledé to črto in da izroči potem dotičen operat državnemu zboru. Nekateri Dunajski časniki poročajo, da vtegne priti vprašanje zastran Predelske že-

leznice še pred velikonočnimi prazniki v državnem zboru na dnevni red.

(Klanec pri Dolgi Njivi). Koliko let se nam že obeta, da se bode klanec pri Dolgi Njivi predelal! Na dotično interpelacijo d. r. Žigona in tovarišev v lanski sesiji dež. zbora je vladni zastopnik Bar. Pino celó zagotovil, da se bode delo že pred koncem leta 1870 začelo. Zdaj so pretekli že 3 meseci 1. 1871, — pa še ni nič in menda tudi še dolgo ne bo nič. Sliši se namreč, da je ministerstvo predloženo načrt zavrglo, ker bi delo po istem izpejano preveč stalo (črta od Dolge Njive do Črnega Roba je cenjena na više 40 tisoč gold). Čeja tores bode pa sopet inženirji živeli in kolikor se vtegne po novem načrtu prihraniti, bode lahko načrtovanja in komisije pobrle. — Med tem se bo pa vboga živina še, Bog vé, kako dolgo po onih strminah mučila, se nam bodo vozovi zvrčali in lomili in bo življenje voznikov v vedni nevarnosti. Nek kmet nam je šaljivo opazil: „Dokler se kaka visoka zvér na teh klancih ne zvrne in si vsaj ene noge ne spahne — ne bo cesta predelana.“

(Zdravnik v Dornbergu). Kar se je zelo pogrešalo, to so dobili to dni v Dornbergu, namreč zdravnika, ki ima tudi svojo ročno lokarnico. Nase-lil se je tamkaj gospod d. r. Duraček, bivši vojaški in potem privatni zdravnik na Štajarskem. S tem je jako vstreženo ne le Dornbergu, ampak tudi vsem sosednim občinam, ki so si morale do zdaj v sili zdravnika v Gorici ali v Ajdovščini iskati in kolikokrat je morda prišel prepozno! — Novi zdravnik je po rodu Moravec in razume dobro slovensko.

(Kmetijski poduk za učitelje ljudskih šol.) Pozvedeli smo iz zanesljivega vira, da namerava ministerstvo za poljedelstvo vpeljati o šolskih počitnicah kmetijski poduk, kakor je bil do zdaj na Dunaji in v Gradcu, — tudi v Gorici, kjer imamo svojo kmetijsko šolo. Podučevali se bodo v Gorici učitelji avstrijskoga juga po slovensko in italijansko, kar je gotovo pravično in umno že zavolj tega, ker ne znajo vsi učitelji južnih dežel nemškega jezika. Naše zemljiščne in klimatične razmere, način, po kterem se pri nas poljedelstvo, sadjo—in vinoreja opravljajo, vse to je večidel zelo različno od drugih avstrijskih dežel in tudi iz tega ozira je jako želeli, da se vresniči hvalevredna namera ministerstva. Zanašamo se, da se bo predsedništvo tukajšnje kmetijske družbe, ki je ta nasvet sprožilo, v dosego svojega namena na vso moč potrudilo.

(Favetti je tukaj) Znani bivši tajnik goriškega magistrata, ki je bil 1. 1869 v Italijo pobegnil, je že nekoliko dni sé svojo hčerke v Gorici. Cesarsko pomiloščenje vseh polit. zločincev je tudi njemu pot odprlo v proljubljeni mu rojstni kraj. Pa se ne bo dolgo tukaj mudil, ampak povrne se v Benedke, kjer ima nekda prav dobro službo pri tamkajšnji glavni zavarovalnici.

(Okradena denarnica) Pretekli teden so neznanzi tatovi predrli zid v c. k. davkarski urad Komenski in vkradli iz depozitne denarnice okoli 200 gl. — V isti denarnici je bilo v posebnem zavitku prejšnji dan položenih 4000 gl.; to so pustili, najbrže, ker je bil zavitek veliko manjši od vkradenega.

(Nesreča v Ginnastiki) Preteklo nedeljo popoldne so pri neki zabavi v tukajšnjem ital. telovadnem društvu z možnarji streljali. 15 letni sin enega tukajšnjih mestnih strežajev se nagne čez možnar, ki se ni hotel precej vneti; a hipoma mu švigne ves strel v obraz. Nesrečnež je vmerl.

(Beseda v Goriški Čitalnici) V nedeljo večer smo imeli v naši Čitalnici veselo zabavo. Dvorana je bila polna prav izbranega občinstva, katero je privabila radovednost, kako se bodo naši Čitalničarji prvokrat na novem gledališčnem odru obnesli. Predstavljala se je šaloigra „Kteri bo“ Rogački-jeva, ki nima sicer posebne vrednosti, pa vendar obsega toliko šaljivega, da je splošno veselost obudila. Pred in med igro je naš pevski zbor prav vibrano pel. Le to naj opazimo, da bi gospod pevovodja poslušavcem jako vstregel, ako bi med resne pesmi tudi kako veselo vvrstil. Pa saj je bila zadnja nedelja — *tih* nedelja.

(Nov namestništveni svetovavec). Uradna „Wiener Zeitung“ je prinesla veselo novico, da je c. k. okrajni glavar in deželni poslanec, gosp. An-

*) Lepo prosimo! (Vred.)

**) Nekdo nam je prav v tej zadevi obljubil, da nam pošlje pri priliki obširen članek. Kakor iz njegovega pisma razvidimo, bo prav zanimiv. Vredn.

drej Winkler postal svetovavec c. k. namestništva v Trstu. Tominski okraj zgubi izvrstnega glavarja, a dežela dobi vrlega zastopnika tam, kjer ga naj bolj pogreša in prav nujno potrebuje.

(Tabor.) V Novem Sadu je 3000 taborcev, ki so se zbrali iz 40 srbskih občin, enoglasno sklenilo resolucijo, da je vlada zadostila razžaljeni narodni časti s tem, da je bana barona Rauch-a odstranila. Tirjali so tudi, naj se oprostijo narodov ljubljencec dr. Miletič, ki je zastran tiskovnih zločinov v zaporu.

(Vmerl.) 28 t. m. je vmerl v Gorici gvardijan č. č. o. o. kapucinov z ipavskega Križa, Kajetan Hiltcher. Bil je zaradi svoje ljubeznivosti obče čislau mož in je imel le 44. let.

(Presviti cesar in Matica slovenska.) Novice pišejo: „Iz Dunaja nam je došel v pondeljek telegram, ki nam je naznanil veselo novico, da so dopoldne tega dne gosp. d.r Costa, predsednik Matice in odbornika gospoda grof Barbo in Luka Svetec v imenu Matičnega odbora se poklonili Njegovemu Velikanstvu, ter mu izročili vse knjige (18), ki jih je dozdal Matica na svetlo dala. Presv. Cesar je jako prijazno sprejel knjige in pohvalil delovanje našega društva, ter obljubiti blagovolil darilo koristnim namenom Maticnim. Radostni so zapustili naši poslanci cesarjevo palačo in radostni bodo naši prijatelji čitali to novico.“

(Knezoškof Ljubljanski) je naznanil ministerstvu svoj sklep, da se odpove škofijstvu.

Poročilo

O OBČNEM ZBORU SOČE

dne 23. februarja 1871.

Predsednik: g. D.r Lavrič.— Ces. komisar g. Baron Rechbach.— Zapisovavec E. Klavžar. Nazočih udov v začetku 38, potem jih je prišlo še 16.

Predsednik pozdravlja zbrane družtvenike in opravičuje odbor, da ni že poprej sklical občnega zbora s tem, da so bila vremena neprenchoma tako nevgodna, da ni bilo pričakovati zadostne vdeležitve, zlasti ker je velika večina družtvenikov daleč od mesta po deželi raztresena.

Po prestopu na dnevni red prosi gospod d.r Tonkli za besedo. On priporoča naj se voli en popolnoma neodvisen, značajan rodoljub v odbor. Vsako politično društvo in tedaj tudi „Soča“ ima med drugimi posebno ta namen, da opazuje delovanje deželnega zastopa in da izreka o njem brezobzirno na osebe in nepristransko svojo kritiko. Zdaj sedé v Sočinem odboru 4 deželni poslanci in en uradnik deželnega odbora, ki je odvisen od slovenskih in italijanskih deželnih poslancev; od takih odbornikov se ne more pričakovati, da bi o deželnem zboru in odboru popolnoma nepristransko sodili; ti skoraj ne morejo glasovati, kedar gre za to, da ima polit. društvo deželnim poslancem kako zaupnico ali nezaupnico poslati. Treba tedaj, da se voli tacega odbornika, ki ni niti deželni poslanec niti uradnik, ampak popolnoma neodvisen

Odbornik Doljak ugovarja, da se čuti, dasiravno je dež. poslanec, v Sočinem odboru popolnoma neodvisnega, saj se mora slagati namen družtvenega odbornika z namenom dež. poslanca.

Pri volitvi je dobil izmed 38 oddanih glasov g. d.r Jakopič 22 in g. d.r Tonkli 13; 3 glasovi so se razkropili na druge družtvenike.

Podpredsednik č. g. Marka Vales prevzame zdaj predsedništvo in dovoli besedo g. d.ru Lavriču, odborovemu poročevalcu o Ljubljanskem programu. Poročilo je tiskano na prvi strani današnjega lista.

Pri splošni razpravi ima prvi besedo g. odbornik Dolenc, kateri povdarja posebno gnotne koristi, ki bi nastale iz te zveze vsim Jugoslavjanom sploh, posebno pa nam Slovencem. V Srbiji; v Banatu, na Hrvaškem in drugod imajo obilo surovih pridelkov, ki bi se na Slovenskem, kjer je obrtnija živejša in na viši stopinji, izdelavali in potem izdelani sopen izvažali; korist bi bila po tem takem vzajemna.— Pa tudi v političnem obziru je zveza koristna; kakor se je po sijajnih zmagah nemškega orožja ojačila Nemčija, tako se moramo tudi Slavjani sé zvezo med seboj ojačiti, da se ne vresniči ošabni rek naših nasprotnikov: „Nemčija do Adrije.“

Doljak: Vtegnilo bi se obžalovati, da na eni strani podiramo, kar na drugi strani zidamo. Ako bi človek tak bil, kakoršen bi moral biti, bi bila taka razdruženja in take zveze od več. Pa prave ljubezni ni med ljudmi, niti ne med narodi.

Drugi nad drugim hoče nadvladovati, drugi družega tlačiti. Tako občutimo mi Slovenci prav hudó nadvladovanje Nemcev, katero podpira tudi naša vlada. Po družtvih, taborih in deželnih zboraht zahtevamo Slovenci že dolgo naravno enakopravnost, zahtevamo, da se vpelje v uradnije in šole slovenski jezik i. t. d.

Pa vse zastoj! Tirjamo, pa ne dobimo nič; majhni smo, nobeden nas ne sliši in nas tudi ne bo hotel slišati, dokler ne postanemo močnejši in to moč moramo iskati v združenji z našimi brati na jugu.

G. dr. Tonkli pravi, da ni bil namenjen, o tem predmetu govoriti in da si tudi ne moremo od njega pričakovati posebnega govora, ker se ni za to pripravil. Da ga pa h govoru sili opazka g. Doljaka, da mi na eni strani podiramo, kar na drugi zidamo; da jemljemo družim zato, da sebi pridobimo. Sé zvezo Jugoslavjanov bi nikakor ne podirali Avstrije, temveč bi jo ojačili. Avstrija obstoji iz več dežel, iz več narodov; vsi skupaj zvezani narodi in vse dežele združene dajajo Avstriji moč, ako so vsi narodi zadovoljni. Da pa postanejo zadovoljni, treba da se vlada ž njimi pogodi. Ona naj da nam, kar nam gre in mi damo njej, kar jej gre.

Razdruženim Jugoslavjanom nikjer ne priznavajo njihovih pravic. Unkraj Litave so tlačeni po Madjarih, tikraj po Nemcih in Italijanih; če nas pa združijo, bo tlačenja konec; mi bomo zadovoljni in radi bomo potem Avstriji dajali v denarju in v krvi, kolikor jej pojde.

Naši Italijani se hlinijo vladi z vdanostjo, da bi svoj namen dosegli; a ta vdanost ni odkritosrčna, ker njih namere segajo čez Avstrijske meje. Mi hočemo Avstriji in Habsburški hiši zvesti ostati, kakor smo vedno bili, vlada pa naj nas zadovolji in nam sé združenjem naše pravice zagotovi. (Dobro!)

G. Doljak opazuje, da on ni nikdar rekel, da mi hočemo sé združenjem Jugoslavjanov Avstrijo podirati. Kaj mi podiramo in kaj zidamo, to bi moral gosp. predgovornik kot izurjen politikar pač najbolje vedeti.

G. doktorand Oblak: Kakor prejšnji govorniki, tudi jaz ne želim propada Avstrije; želim pa, da ne boste tudi mene krivo razumeli, če rečem: Avstrija se mora decentralizirati. Dunaji to ne bo prav, ker pravi kakor uni on (Napoleon). „Država sem jaz“; Dunaj pri tem zgubi, kajti o njem velja to, kar pravljica govori o želodecu. Mi, ki smo na pokrajinah Avstrije, plačujemo davke, da gredo v dunajski želodec; a ti ne najdejo nikoli poti nazaj. Na Dunaji in okoli Dunaja po nemških kronovinah imajo vseučilišča, više sodnije, vojaške naprave i. t. d. S tem postajamo mi zmiraj revnejši, ker se svojega denara ne moremo zaslužiti. Če Avstrijo decentraliziramo, bo boljše: mi si napravimo zase že lodec; imeli bomo najvišjo sodnijo, vseučilišče i še več drugih potrebnih reči. To dosegemo pa edino le s Slovenijo in z jugoslovansko zvezo, zato kličem: živila jugoslovanska zveza! (Živila!)

Zbor izreka na to enoglasno in navdušeno, da se popolnoma slaga z Ljubljanskim programom gledé jugoslovanske zveze. (konec prihod.)

OZNANILO.

V četrtek dne 13. aprila t. l. bo imelo slovensko politično društvo „Soča“ občni zbor v prostorih Goriške Čitalnice.

Na dnevnem redu so te-le točke:

1. Razgovor o delovanji Goriškega deželnega zbora v lanski sesiji in dotični predlogi, po namenu nasveta, ki je bil sprožen v zadnjem občnem zboru.

2. Ali, kje in kedaj bi se imel sklicati v Goriški okolici tabor, za ktereaga nasvetuje odbor sledeče točke:

a. Ljubljanski program zastran jugoslovanske zveze.

b. Slovenci smo nasprotni, da se združi samo Goriško, Istersko in Trst v eno kronovino.

c. Izrekamo željo, da se snidejo voditelji vsih avstrijskih Slavjanov in da ustanovijo program, složnega postopanja,

d. Naj se vpelje v Trnovskem gozdu nad Gorico boljše, deželnim interesom vgodnejše gospodarstvo z ozirom na zatirane pravice sosednih občin.

Začetek zbora, h kateremu se vljudno vabijo vsi p. n. gosp. družtveniki, bo ob 1 1/2 uri popold.

Odbor slovenskega polit. društva „Soča“

V Gorici dne 25. marca 1871.

Vabilo na naročbo.

Vljudno vabimo vse rodoljube posebno na Goriškem in sploh Primorske Slovence, da nas blagovolijo podpirati z obilnimi naročili, pa tudi z dopisi od vseh strani. Čem zdutnejša bo duševna in gnotna podpora, katero bomo dobivali, tem brže spremenimo naš list v tednik in mu primerno znižamo ceno.

Za zdaj bo izhajala „Soča“ vsako drugo in četrto sredo meseca in stane družbenike našega polit. društva za vse leto 2 gold., za pol leta 1 gold in za četrto leta pa 50 kr.; nedružtvenike pa za vse leto 2 gl. 50, za pol leta 1 gl. 30 in za četrto leta 70 kr.

Posamezni listi se dobijo v Gorici v bukvarnici gosp. C. Sochar-ja na Travniku blizo škofije po 10 kr.

Oznaniha ali inserati se prijemajo v vseh jezikih in plačuje se za navadno tristopno vrsto, če se oznanilo enkrat natisne 8 kr. če dvakrat 7, če trikrat 6 kr. in za vsak tisek 30 kr. za kolek.

Naročnina naj se pošilja pod naslovom: Viktor Dolenc, dopisi pa vredništvu Soče v hiši št. 86 „Contrada Macelli“ v Gorici.

Prosimo vse tiste, kateri se mislijo naročiti, naj pošljejo naročnino nemudoma, da bomo vedeli, koliko listov se ima tiskati.

Vredništvo.

Cenik raznega blaga

na goriškem trgu.

Pšenica . . .	polonik po gl.	5—do gl.	3.30
Rež . . .	„	2.20	—
Tursica . . .	„	2.—	2.10
Ječmen, pehan . . .	„	2.90	—
„ cel . . .	„	1.70	—
Rajž I.	cent	15.—	—
„ II.	„	11.50	—
„ III.	„	10.50	—
„ IV.	„	9.50	—
Oves, laški . . .	polonik	1.65	—
„ ogerski . . .	„	1.50	—
Seno srednja cena, cent . . .	„	2.50	—
Slama	„	1.50	—
Slanina (špeh) . . .	„	32.—	32.50
Krompir	„	2.—	2.50

Moka ogerska pšenična N. 0 cent po gl.	14.80
„ „ „ „ 1 „ „	14.35
„ „ „ „ 2 „ „	14.—
„ „ „ „ 5 „ „	13.55
„ „ „ „ 4 „ „	12.75
„ „ „ „ 5 „ „	11.70
„ „ „ „ 6 „ „	10.25
„ „ „ „ 7 „ „	9.20
„ „ „ „ 8 „ „	8.20
„ „ režena „ I. „ „	10.65
„ „ „ „ II. „ „	9.75
„ „ „ „ III. „ „	7.90
Otrobi drobne	5.20
„ debele	5.—

Dunajska borsa 29. marca.

Enotni drž. dolg v bankovcih	gl.	58.05
„ „ „ srebri	„	68.—
London	„	124.90
Srebro	„	122.75
Napol.	„	9.95